

det; jeg ønskede det nærmest for at gjøre en Bemærkning ligeoverfor min ærede Collega, Landsthingsmanden for Kjøbenhavn (David), som undrede sig over, at man ikke før stemte for det Forslag, at standse denne 1ste Behandling og henwise Sagen til Udvalg. Mit Svar dertil er ganske simpelt, at det forekom mig, at dette Forslag for Thinget maatte tage sig ud, som faldt det ned fra Skyerne uden nogen tilstrækkelig Forberedelse. Den Slags Forslag pleie ikke at fremkomme uden efter Aftale eller dog Samtale med vedkommende Forslagsstiller, og de pleie ikke at fremkomme, før det Tidspunkt i Forhandlingerne er kommet, da alle de, som kunde ønske at udtale sig, have havt Leilighed dertil. Men det Bitterlige er, at Forslaget kom overmaade tidligt, og saavidt jeg veed, har der ikke derom været nogenjohmhelst Aftale med Forslagsstilleren. Under saadanne Forhold vilde Forslagets Vedtagelse have faaet Udseende af at ville afjnubbe Forhandlingerne, og det forekommer mig ganske naturligt, at Thinget ikke vil indlade sig derpaa. Det er jo iøvrigt saa sjældent, at vi have Leilighed til at forhandle med den høitærede Conseilspræsident, at, naar vi en enkelt Gang see ham, skjønte vi altid paa det. Vi hørte nu nylig en Udtalelse af den høitærede Conseilspræsident, som jeg gjerne vilde tillægge saa megen Vægt som den paa nogen Maade kan fortjene, men den indeholdt virkelig ikke Noget, som forekom mig at kunne lægge noget Vaand paa den frie Bestemmelse om, hvorvidt denne Sag skulde gaae til 2den Behandling eller ikke. Det er om dette Punkt jeg ønskede den høitærede Conseilspræsident vilde udtale sig ganske jevnt, simpelt og ligefremt men tydeligt, om det virkelig mod Formodning kan være Noget, hvorpaa han personlig lægger særdeles Vægt. Jeg tilstaaer, jeg kan ikke forstaae det. Det forekommer mig, at det var saa naturligt, at denne Sag maatte komme frem til Samtale, til Forhandling, at en fuldstændig Tausshed snarere maatte være paafaldende. Det er dernæst vitterligt, at Interpellationsformen kan være en indledende Begyndelse. Det var den Vej, hvorigjennem man fik at vide, om Regjeringen agtede at bringe Sagen frem, men

den egnede sig sandelig ikke til nogen mere udførlig Samtale om hele denne Sag, der dog maa ligge os paa Sinde, hvad enten vi søle os kaldede til at deeltage i Forhandlingen eller ikke. Jeg sees altsaa ikke rettere, end at det var en naturlig Vej, der af Forslagsstilleren er bleven benyttet, nemlig at et Lovforslag indbragtes, og jeg har, naar der ikke kommer mere Klarhed i Sagen, nogen Frygt for, at det kunde blive misforstaaet, dersom Thinget stemte mod en Overgang til 2den Behandling, misforstaaet, som om Thinget ikke længere vedkjendte sig den Anskuelse, der tidligere her har været gjort gjældende. Er der virkelig Noget, hvorpaa den høitærede Conseilspræsident i denne Henseende personlig lægger særdeles Vægt, lad os saa høre det reentud; men uden en nærmere Forklaring fra den ærede Conseilspræsident finder jeg ikke, at der er tilstrækkelig Grund til, saafremt Spørgsmaalet bliver os forelagt, at vige tilbage fra en saa simpel Sag som at fremme et Lovforslag, der foreligger paa den Maade, som dette foreligger, efter alt hvad der tidligere herom paa Rigsdagen er forhandlet. Ved at stemme for Lovforslagets Fremme hæveder man fremdeles sin Anerkjendelse af Sagens Betydning, og jeg vilde nødigst opgive Haabet om, at der ved et Udvalg — jeg vil sige, at jeg haaber i saa Tilfælde, at det bliver et aldeles nyt Udvalg, hvori ingen af de tidligere Medlemmer kommer ind; det vilde jeg ialfald meget ønske for min Person — dog muligviis, med Hensyn til de forskjellige Spørgsmaal, der alt foreligge Rigsdagen, i en eller anden Retning kunde opnaaes et praktisk Resultat efter nærmere Forhandling med Regjeringen. Det islandske Anliggende deles jo paa en besynderlig Maade. Der foreligger i det andet Thing Forslag, som staae i en vis Forbindelse med den hele Forfatningssags Gang. Vi faae i sin Tid ikke Finantsloven til noget Udvalg; idetmindste skulde det jo være et meget mærkeligt Tilfælde, hvis det stete iaar, det pleier jo ikke at see. Det kunde altsaa dog gjerne være, at denne Sags Behandling endog kunde føre til praktiske Resultater, uden at der i Behandlingen laa nogen Dom om Regjeringens